

гледали че таквази смърть спокойно снесяли онѣзи, които се наричали Христени. Съ този начинъ наказания-та размножавали мъченици-тѣ и помагали штото Християнство-то все повече да се разширява и распространява. Случвало се примѣри, штото нѣкой христенинъ въ тъмница-та и осъденъ вече на смърть при послѣдния часъ на живота си обръщатъ въ християнство своя другарь и водилъ го съ себе-си къмъ мѣсто-то, дѣто ште ги наказатъ съ смърть.

По време-то на Диоклицияна християнство-то станало таквази политическа сила, съ която трѣбало да се обнася твърдѣ предпазливо. То било многобройно не само въ държава-та, ами и въ войска-та. Привърженци-тѣ на ново-то учение имали тогази и свои ревностни проповѣдници въ сички-тѣ обществени класове, дори най-сетнѣ и въ самия дворъ; — Жена-та и дъщеря-та Диоклициянови исповѣдали нова-та религия. Подиръ смърть-та на Диоклицияна, Константинъ за да одържи побѣда надъ междуособни-тѣ войни — привляче на своя страна христени-тѣ и тѣ му свойски помощахъ. Кога управлявалъ Константинъ империя-та, християнство-то станало владышта религия. Сега вече дошло време да дава езичество-то смѣтка на християнство-то заради гонение-то на предишни-тѣ императори. То обевн смъртенъ бой на езичество-то. Сичка-та класическа цивилизация, философия-та, наука-та, искусство-то — сичко се приемало за езичество и трѣбало да се истреби като суета и искушение на грѣшния свѣтъ. Тѣзи гонения по свой-тѣ слѣдствия ни най-малко не приличали на